

Arrest

nr. 218 276 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 februari 2018 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 februari 2018 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

[...]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 2/11/2017). Deze beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van haar ouders (asielaanvraag, verschillende aanvragen tot regularisatie in het kader van de artikels 9bis en 9ter van de wet van 15/12/1980). Eenmaal meerderjarig startte zij zelf geen nieuwe procedures op.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. “

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht”*.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoekster heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het haar opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat betrokkene, via haar ouders, eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten had ontvangen. Verzoekster was op dat moment minderjarig waardoor haar ouders deze beslissingen ontvingen. De bestreden beslissing stelt hierover dat verzoekster binnen de toegekende termijn geen gevolg heeft gegeven aan deze beslissingen, dit kan toch niet verwacht worden van een minderjarig kind? Verzoekster is naar België gekomen door haar ouders, als minderjarige had zij hierover geen inspraak. Inmiddels is zij uitstekend geïntegreerd en dient zij niet 'gestraft' te worden voor de keuzes van haar ouders.

Verzoekster heeft een leven in België uitgebouwd, zij verblijft hier meer als negen jaar.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Er dient te worden opgemerkt dat 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat verzoekster absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in haar geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoekster steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoekster in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij na een periode van twee jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied. Verzoekster zal worden losgerukt uit haar vertrouwde omgeving en wordt in de onmogelijkheid gesteld om haar leven gedurende twee jaar verder in België op te bouwen, voor haar heeft de bestreden beslissing zeer vergaande nadelige gevolgen.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van twee jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoekster het verbod op het leggen om gedurende twee jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoekster bovendien ontrukt aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte. Verzoekster heeft een gezinsleven in België uitgebouwd, voor haar is het belangrijk dat zij haar leven in België verder kan uitbouwen en kan bijdrage aan de Belgische samenleving. Verzoekster heeft haar jeugd in België doorbracht, hier is zij gevormd en heeft zij zichzelf kunnen ontplooien, een inreisverbod van twee jaar is uitermate disproportioneel."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

4/9

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In casu stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht vast dat aan de verzoekende partij een vroegere termijn tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris binnen zijn gebonden bevoegdheid hiertoe terecht een beslissing tot inreisverbod heeft genomen.

Verweerder benadrukt dienaangaande dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ter zake geenszins over een keuzemogelijkheid beschikt bij de toepassing van artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en er aldus geen sprake is van een loutere mogelijkheid om al dan niet een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die

opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie ook:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.”

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde zich [kan] onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Verweerder verwijst nog naar volgende rechtspraak:

“Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat “niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen” (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rvv-ccce.be, onderlijning toegevoegd)

Terwijl de bewering als zouden de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten allen zijn genomen tijdens de minderjarigheid van verzoekende partij niet kan worden gevolgd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verwijst naar het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dd. 17.10.2017 dat aan verzoekende partij zelf werd betekend op 02.11.2017.

Verweerder benadrukt hierbij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet gehouden is om uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. Binnen de positieve motiveringsplicht van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volstaat het wel degelijk dat wordt gemotiveerd om welke redenen een inreisverbod voor een duur van twee jaar is opgelegd aan de verzoekende partij.

Verweerder herhaalt dat de motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een positieve motiveringsplicht betreft, dewelke aldus impliceert dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitsluitend de redenen dient te vermelden waarom een welbepaalde termijn voor het inreisverbod wordt gekozen.

In weerwil van de kritiek van de verzoekende partij diende de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging derhalve niet te motiveren waarom niet voor een andere (langere of minder lange) termijn is geselecteerd.

Zie ook:

“Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geselecteerd, zonder dat echter

uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere -een langere dan wel kortere- geldingsduur werd gekozen.” (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016)

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij haar kritiek niet worden aangenomen, waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich niet mocht beperken tot de overweging dat er geen elementen zijn die een minder lang inreisverbod kunnen rechtvaardigen.

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat voormelde bepaling in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dienaangaande verwijst verweerder naar Considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin het volgende wordt gestipuleerd:

“De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Uit deze overweging uit de Terugkeerrichtlijn blijkt reeds afdoende dat bij de motivering “per geval volgens de omstandigheden”, die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit.

Tevens kan dienstig verwezen worden naar de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Er kan niet dienstig betwist worden dat in de in casu bestreden beslissing op gedegen wijze werd gemotiveerd welke specifieke elementen in het dossier van de verzoekende partij aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

De voorgehouden schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekende partij nog kritiek uit op ‘het belang van de immigratiecontrole’, merkt verweerder op dat dit geenszins een vaag begrip betreft: verzoekende partij is geenszins gemachtigd tot verblijf en bevindt zich illegaal in het Rijk en weigert hardnekkig om het grondgebied te verlaten, zodat het belang van de immigratiecontrole erin bestaat om dergelijke toestanden te trachten te vermijden. Terwijl de duur van het inreisverbod ook nog op andere argumenten is gesteund.

Verzoekende partij kan ook niet zomaar zonder bewijzen gaan poneren dat zij in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij na een periode van twee jaar terug zal worden toegelaten op het Belgisch grondgebied. Na twee jaar is het inreisverbod afgelopen en kan verzoekende partij wel degelijk zich op het Belgisch grondgebied begeven mits zij voldoet aan de door de wet gestelde vereisten.

Terwijl het privéleven en de sociale relaties zijn uitgebouwd in illegaal verblijf. Het privéleven werd gevormd in België op een moment waarvan zij wist of toch behoorde te weten dat haar verblijfsituatie precair was.

Daarnaast kan het de ouders niet ontgaan zijn dat de kinderen in de periode dat zij in België onderwijs ed. genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de ouders er zich van bewust moesten zijn dat hun verblijf precair was en zij het land dienden te verlaten.

In zoverre zij wijst op een gezinsleven in het Rijk, dient te worden opgemerkt dat het hele gezin illegaal in het Rijk verblijft en er kan aldus niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing het gezin van verzoekende partij zou ontwrichten.

Er wordt overigens niet aangetoond dat er geen privéleven zou kunnen worden ontwikkeld in het land van herkomst. Verzoekende partij zelf heeft er ook verschillende jaren gewoond en geleefd.

De beschouwingen van verzoekende partij falen.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in de bestreden beslissing in eerste instantie duidelijk wordt gemotiveerd om welke reden in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd. Terwijl vervolgens nader en op afzonderlijke wijze wordt toegelicht op grond van welke motieven een duur van twee jaar wordt opgelegd.

Met de motivering gaat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovendien afdoende in op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken. Verzoekende partij toont met haar vage beschouwingen niet anders aan.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende inreisverbod van twee jaar diende te worden betekend.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de het redelijkheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

2.5. De Raad stelt vast dat in casu wel degelijk afdoende werd gemotiveerd waarom een inreisverbod werd opgelegd, met name omdat een vroegere beslissing tot verwijdering – d.i. het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 oktober 2017 – niet werd uitgevoerd. Enige motivering aangaande de reden waarom geen toepassing werd gemaakt van de mogelijkheid om, omwille van humanitaire elementen, geen inreisverbod op te leggen is in deze niet vereist.

2.6. Wel kan verzoekster worden gevolgd waar zij stelt dat in de bestreden beslissing geen afdoende motivering is terug te vinden aangaande de geldingsduur van het inreisverbod. Verweerder beperkt er zich in casu toe te verwijzen naar de verblijfsprocedures die verzoeksters ouders – op het ogenblik dat

zij nog minderjarig was – hebben opgestart en het gebrek aan het initiëren van een nieuwe verblijfsprocedure in eigen naam, op het ogenblik dat verzoekster meerderjarig werd. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”*

2.7. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat voormelde motivering als dusdanig geen uitstaans heeft met de geldingsduur van het inreisverbod, waarbij rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, zoals vereist door artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet (RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233). Wat betreft de verwijzing naar de verblijfshistoriek van verzoeksters ouders, wijst de Raad erop dat daargelaten de vraag of een opsomming van verblijfsprocedures – en de motivering dat hieraan *“geen gunstig gevolg werd gegeven”* – een motivering aangaande de specifieke omstandigheden vormt, deze motivering hoe dan ook geen betrekking heeft op verzoekster zelf. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven, volgde verzoekster – als minderjarige – louter de procedures van haar ouders. Het gegeven dat verzoekster geen eigen procedure heeft opgestart, zodra zij meerderjarig werd – waarbij kan worden opgemerkt dat verzoekster op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing nog maar acht maanden meerderjarig was – betreft verder slechts een administratieve vaststelling, die evenmin verband houdt met de in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheden van het geval. Het houdt eerder verband met de in artikel 1, §2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet omschreven omstandigheid waaruit een risico op onderduiken kan worden afgeleid.

2.8. Aangezien de vermeldingen in de bestreden beslissing – zoals vastgesteld in punt 2.7. – als dusdanig geen betrekking hebben op de specifieke omstandigheden van verzoeksters situatie, kan de bestreden beslissing ook niet afdoende gemotiveerd zijn waar deze stelt, *“gelet op al deze elementen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole”*. Het belang van de immigratiecontrole is zoals verzoekster terecht opmerkt, een vaag algemeen begrip. Het beschrijft de taak van de verwerende partij doch vormt geen omstandigheid, eigen aan verzoeksters geval. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing weliswaar nog wordt gesteld dat *“Uit onderzoek van het dossier [...] namelijk [blijkt] dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar”*, doch er dient te worden vastgesteld dat deze motivering geenszins word geconcretiseerd. Louter op grond van deze motivering kan niet worden vastgesteld of verweerder daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de concrete elementen van verzoeksters zaak. In deze verwijst verzoekster in haar uiteenzetting naar de vaststelling dat zij als minderjarige in België is aangekomen in 2009 toen ze tien jaar oud was, dat ze hier meer dan negen jaar verblijft, dat zij alhier haar jeugd heeft doorgebracht, hier gevormd is, duurzaam verankerd en uitstekend geïntegreerd is alsook een gezinsleven heeft uitgebouwd. Uit de motivering in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of verweerder, bij het bepalen van de geldingsduur van twee jaar, met deze elementen rekening heeft gehouden.

2.9. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan voormelde. In de mate dat verweerder met de passage *“Uit deze overweging uit de Terugkeerrichtlijn [d.i. considerans 14] blijkt reeds afdoende dat bij de motivering “per geval volgens de omstandigheden”, die omstandigheden worden bedoeld die nopen tot het opleggen van een inreisverbod, zoals bijvoorbeeld het niet-naleven van een terugkeerbesluit”*, tracht voor te houden als zou er geen noodzaak zijn tot het afzonderlijk motiveren van enerzijds de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en anderzijds de beslissing tot het bepalen van de geldingsduur ervan, kan dit betoog niet worden aangenomen. Een afzonderlijke motivering voor de geldingsduur van het inreisverbod is wel degelijk vereist. In deze wijst de Raad erop dat verweerder bovendien zelf verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, waarin werd gesteld: *“uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900) en “derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt” (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900)*. Hoewel verweerder terecht stelt dat verzoekster geen motivering kan verwachten aangaande de reden waarom niet werd geopteerd voor een kortere termijn, mag verzoekster wel degelijk een motivering verwachten aangaande een afweging van de specifieke omstandigheden van haar situatie, quod non in casu. De loutere overtuiging van verweerder dat *“nader en op afzonderlijke wijze wordt toegelicht op grond van welke motieven een duur van twee jaar wordt opgelegd”* en dat *“afdoende [wordt] [ingegaan] op de specifieke*

omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken", volstaat niet om de bestreden beslissing overeind te houden. Waar verweerder thans in de nota met opmerkingen nog een afweging maakt aangaande de elementen die verzoeksters zaak kenmerken, wijst de Raad erop dat deze motivering a posteriori het gebrek aan motivering aangaande deze elementen in de bestreden beslissing niet kan remediëren.

2.10. Gelet op bovenstaande, dient te worden vastgesteld dat verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen afdoende motivering omvat aangaande de geldingsduur van het inreisverbod. Uit de motivering kan niet worden vastgesteld of verweerder rekening heeft gehouden "*met de specifieke omstandigheden van elk geval*". Een schending van de formele motiveringsplicht juncto artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

2.11. Aangezien aangevoerde onderdelen van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA